

Krudy Szindbádja a rádió hullámain

Majtényi Mihály ötödik hangjátéka

Ma este 8-kor a noviszádi rádióban

A kulturális élet eseményeinek szokásos őszi gazdagodásához hozzájárul a noviszádi rádió is: az új idényben — ha ilyesmi van a rádiónál — először vajdasági szerző hangjátékát sugározza, Majtényi Mihály Szindbád című művét, amely voltaképpen Krudy Gyula egyik elbeszélésének rádióváltozata. A ma este 8 órakor műsorra kerülő rádióról ma alkalmából megkértük a vajdasági irodalom kor- és rangidőjét, nyilatkozzon mostani és készülő rádiójátékaival, e műfaj sajátosságairól, amelynek ő, kitűnő művelője a mi tájunkon, hiszen a Szindbád a kusza sorok egy gyűrött cédulán, a Pörkölt sósmandula című eredeti műve és A hírlapíró és a halál, meg a Dollárpapa című adaptációja után már az ötödik hangjátéka.

— Szindbád, a mindig szerelmes gavallér, az érzelmes kalandor, a magyar Casanova — mondotta Majtényi Mihály — Krudy Gyula legendás, irodalomtörténeti alakja. Krudy ma a legolvasottabb írók egyike, ahol a magyar könyv fogy. Népszerűsége, a félig képzeletből, félig valóságból szőtt alakjai készítették arra, hogy újabb hangjátékom alapjául ismét egy Krudy elbeszélést vegyek, és éppen a legendáshíró Szindbádot. Felhatalmazott erre egy előző hangjátékom, az ugyancsak Krudy elbeszélés alapján írt A hírlapíró és a halál sikere, amely a noviszádi rádió legtöbbször — hétszer! — sugározott hangjátéka.

Majtényi Mihály

— Mostani rádiójátékom az öregedő Szindbádot mutatja be, és Krudynak A francia kastély című elbeszélése szolgáltatta az alapot. Alapot mondtam, mert hiszen Krudy tipikus elbeszélő, drámai csattanók nélkül építi fel a cselekményt, jellemzi hőseit, úgyhogy nem

is volt könnyű feladat hangjátékot csinálni belőle, hiszen ez sokkal változatosabb, gyorsabb ütemű, mint az elbeszélés. Az adaptálásnak tegye az irodalmi alapot, és élvezhetővé a közönség számára. Krudy elbeszéléséből csak a keretet, párbeszédes szövegéből pedig csak nagyon keveset vehettem át, és inkább, Krudy szellemében, magamnak kellett szerkesztenem a hangjátékot, felépítenem a drámai cselekményt. Gábor Andor Dollárpapájával más volt a helyzet, hiszen abból — színműíróként — lévén szó — kész párbeszédekkel vehettem át.

— A hangjátékot a szabadtéri népszínház művészei vették hangszalagra, Szilágyi László rendezésében, és azt hiszem, elérték, vagy legalább is jól megközelítették az elgondolásomat, sikerült nekik azt a mesészerűséget, Szindbád alakjának ködszerű távlatát, csendes melankóliáját visszatükröznöök.

— Igen, én valahogy összeházasodtam ezzel a műfajjal, ez már az ötödik hangjátékom. Ennek a magyarázata, hogy a művészi kifejezés nekem megfelelő rövid exponálása és bizonyos csattanóra való törekvés juthat benne kifejezésre, mégpedig mind a magam eredeti alkotásaiban, mind a dramatizációban. Ezenkívül izgat is az a feladat, hogy csupán hanggal, hangeffektusokkal oldjam meg a magam elé tűzött művészi célokat. Ki tudom-e vetíteni az alkotást, a lényegét? Ez mindig izgalmas feladat és boldoggá tesz, ha az egyórás játék keretében olyan „olvasóréteghez” szólhatok, akik talán egyébként nem nyulnak a könyv vagy a folyóirat után. Egészen más ez a közönség, és én a hangjáték különleges jelentőségét abban látom, hogy ehhez a közönséghez is szól.

— Az 1960–1961-es idényre két hangjátékot készítek, az egyik eredeti, a másik adaptáció lesz, de ezekről még korai beszélni. Azt azonban elmondhatom, hogy az adaptáció most már nem Krudy lesz — fejezte be nyilatkozatát Majtényi Mihály.